

til at benytte det paa en anden Maade, altsaa naar man undersøger Sagen nøie, saa vil man finde, at det er ikke, fordi Udvalget har troet, at der var nogen særlig Anledning til Misforstaaelse, at man har brugt denne Fremgangsmaade. Iøvrigt maa jeg gjøre opmærksom paa, at hvad mig personlig angaaer, saa har jeg tidligere erklæret, at jeg til en vis Grad lever af Inconseqventer. Naar jeg igjennem Inconseqventer kan blive forstaaelig, saa vil jeg heller være inconseqvent forstaaelig, end conseqvent uforstaaelig. Jeg ønsker paa ethvert enkelt Sted at være saa fuldstændig forstaaelig, som jeg kan, og om derved end fremkommer lidt Uoverensstemmelse imellem de forskjellige Affatningsmetoder og maaskee en vis mindre symmetrisk Bygning, saa er dette mig ligegyldigt. Altsaa, deraf skulle vi heller ikke lade os friste til at følge den foreslaaede Vej; men det, som jeg troer hovedsagelig skal affholde os deraf, er den Omstændighed at der er en Forskiel i Grundtanken. Det gjælder ikke her alene om Mandskabs Bevilling, men det gjælder om hele Pengesbevillingen. Paa den ene Side ønske vi kun at overlade Heelstaten to Midler til at faae Indtægter paa, det ene igjennem de Indtægtskilder, som ere henlagte under Heelstaten, det andet igjennem Heelstatens Ret til, efter en vis forudgiven Matrikel, at forlange Forskud fra de forskjellige Statsdele. Hvorledes hver enkelt Statsdeel tilveiebringer disse Pengemidler, naar de kun tilveiebringes i behørig Tid, det lade vi blive under de forskjellige Statsdeles Lovgivning. Det er det Princip, som vi fra den ene Side opstille, medens man fra den anden Side opstiller et modsat Princip, idet man siger, at man skal lægge i Heelstatsregjeringen en saa stor Magtsfyldde, som muligt (Hør!) og iblandt andet ogsaa den, at den kan reise Pengemidler ved egen Bestatningsmyndighed. Man vil af det „Hør“, vi nylig have hørt fra den ærede Rigsdagsmand, see en Erkendelse af, at jeg har opfattet Anskuelsen ganske rigtigt. Vi staae her imod hinanden paa et meget fuldstændigt begrændset Standpunkt; Enhver har indtaget sit, og vi maae see, hvorledes, vi kunne sætte Sagen ud sammen. Saaledes hænger det og

saa sammen med Mandskabs Bevilling, den er med Hensyn til Antallet af Mandskabet fra Heelstatens Side en Statsudskrivning, det vil sige, den forlanger saa og saa meget Mandskab, som der efter Hærplanen skal bruges i Kærets Løb. Heelstaten bestemmer, hvorledes Hærplanen skal være, altsaa ogsaa Mængden og Bessaffenheden af det Mandskab, som hver Landsdeel skal levere til denne Heelstatsarmee; men derefter bliver det den enkelte Landsdeels egen Sag at skaffe denne Mængde Mandskab af en vis bestemt Bessaffenhed tilveie. En Landsdeel kan skaffe dem derved, at den, istedetfor at udskrive dem, betaler Folk saa godt, at de ville møde og tjene; en anden Landsdeel kan skaffe dem tilveie saaledes, at den udskriver Mandskabet til personlig Tjeneste. Det bliver deres egen Sag. Det er aldeles ikke noget Nyt, at det skeer paa denne Maade. Der er en Stat, som har regjeret sig selv med stor Dygtighed i en lang Arrække, som i den Henseende er gaaet meget videre, idet den har overladt Udskrivningen saagodt som til hver enkelt Commune, det er Holland. I Holland er Loven om Udskrivningen saaledes, at Communen kan stille alt sit Mandskab ved Betaling, og at den aldeles kan lade være at stille Mandskab ved dette Middel, og lade det altsammen udskrive, altsaa Banskelligheden er ikke her af nogen practisk Natur, den er løst og overvunden for længe siden, og det er af stor Bigtighed, idetmindste indtil disse forskjellige Landsdele have samarbejdet paa en anden Maade, end det i dette Tilfælde er Tilfældet, at vi, netop i de her foreliggende Retninger, nemlig i Alt, hvad der angaaer Bestatning, det være Bestatning i Penge eller i Gjenstande — og her bliver Manden en Gjenstand for Bestatningen — beholde en Ret til at bestemme Formen, hvorunder disse Udgifter skulde skee, hvorimod det er en absolut Nødvendighed, at Mængden kan bestemmes af den Stat, som skal bruge disse Gjenstande til at beskytte hele Statens Tilværelse imod den ydre Verden. Jeg har gjort mig Umage for at fremstille dette Punct saa klart som muligt; skulde man finde, at der endnu er nogen Uklarhed i Fremstillingen, saa skal jeg paany forsøge, om jeg kan gjøre min egen Idee, og den Idee, som jeg holder mig